

Tiltøk á Eiði alla vikuna

2. hvítusunnudag byrja mentanardagarnir á Eiði

Randi Jacobsen

Fyri fyrst ferð verða í ár mentanardagar hildnir á Eiði. Kommunan hevur samskipað tiltøkini.

– Vit vilja fegin hjálpa til at fáa meira gongd á tað, sum fer í bygdini. Sjálvt um kommunan er lítil, hendir her nógv, sigur Tom Joensen, formaður í trivnaðarnevndini í Eiðis kommunu.

Einstaklingar, feløg og felagsskapir skipa sjálvir fyri tiltøkunum, kommunan bara samskipar.

Annan hvítusunnudag letur Látrið upp, og Korndalsgarður, sum hevur framsýning, er opið. Eiðis Ljómfelag hevur konert í Eiðis kirkju.

Niðan á Slættaratind

Klokkan 19 verður túrur gjørdur niðan á Slættaratind. Túrurin byrjar av Eiðisskarði. Henda túrin kunnu øll koma við, og túrurin tekur millum hálvan triðja og trýggjar tímar.

Týsdagin letur framsýningin hjá Manntal upp á kommunuskrivstovuni, og henda framsýning verður heilt til leygardagin.

Atelieríð hjá Sigrun Niclasen verður opið alla vikuna.

Mikukvøldið verður sonevnt kreativt mót í Karmel, og samstundis heldur Ann Dahl Hansen prestur fyrilestur í miðhøll skúlans. Fyrilesturinn nevnist: Hvat skapar gleði?.

Fólkafundur

Seinni um kvøldið skipar Eiðisstova, sum er nýggja eldrahúsið í bygdini, fyri fólkafundi á náttúruvakra økinum í Múlavík. Har hedur Rasmus Joensen røðu.

Hóskvøldið syngur Fuglafjarðar Sangkór í kirkjuni.

Fríggjakvøldið hava Kular Røtur familjukonsert í ítróttarhøllini, aftankvirra verður í Eiðis kirkju, og Ungdómshúsið Grindin hevur eitt ungdomstiltak í Bunnisgjógv.

Leygarmorgunin verður sanglota og morgunbreyð í Mízpa, á middegi sýnir sløkkiliði fram, hvat tað dugir. Tað verður eisini loppumarknaður henda seinnapartin.

Mentanardagarnir enda við “Syngið við í EB-húsinum”. Eiðis Bóltfelag og EB/Streymur skipa fyri.

Er úti hvønn einasta dag

Gurli Clementsen í Havn gongur langar túrar hvønn einasta dag. Regn leggur hon einki í. Bara stormur kann fáa hana at setast aftur

Randi Jacobsen

Gurli hevur altíð verið morgunfólk. Og tað er hon framvegis.

Klokkan er sjáldan átta, tá ið hon fer úr húsum sínum yviri við Strond móti miðbýnum.

Við rollatorinum framman fyri seg fer hon á Vaglið ella oman í Vágshotn, og skal hon til handils, fer hon altíð í FK í Dr. Jakobsensgøtu.

Henni dámar best at vera í miðbýnum, men onkuntíð hevur hon tó ørindi á apotekinum, og so spákar hon niðan eftir R. C. Effer-søesgøtu.

– Eg eri náttúrufólk, og mær dámar so væl at ganga, hyggja at plantum og urtagørðum, og tað sker meg í hjarta, tá ið eg siggi plantur verða skræddar upp.

Rutan hvønn dag er ikki fóst, og ofta steðgar hon á at práta, tí hon kennir nógv fólk. Astu í kioskini á Vaglinum prátar hon við so at siga hvønn dag.

Nógv motión

– Allir hesir túrarnir geva mær nógva motión og nógva friska luft. Einki er so gott sum frísk luft. Tað er neyðugt at røra seg, tí annars stirnar man bara. Áðrenn eg fari heimanífrá, hyggi eg tó, hvussu veðrið er, tí her er ótrúliga veðurhart. Regn ger mær einki, tí eg havi mín góða tøvda froyyska frakka.

Gurli Clementsen er ein væl nøgd og glað kona. Hon flennir alla tíðina, meðan hon tosar.

Hon sigur, at tað ber væl til at koma gjøgnum býin við rollatori. Gongubreytirnar eru so mikið breiðar, at rollatorurin fær verið har.

– Men eitt býtt er, og tað eru steinløgdu túnini. Har er skjótt hjá gomlum fólki at detta.

Ein dagin fekk eg ein ordans túr í býnum. Tað eru einar fyra vikur síðan. Ein kona stóð og keypti fisk, og eg bíðaði eftir henni. So dátt hon á mín rollator, og eg aftaná. Hvørgin brotnaði, men vit fingur nakrar snuddir.

Gurli ræðist einki veður, men Yviri við Strond er vindhart, og onkuntíð setst hon aftur, tá ið nógvur stormur er

Mynd: Álvur Haraldsen

Gurli Clementsen flennir kortini at hesum tilburði og sigur, at báðar hugsadu aftaná mest um, at tær mundu lukta illa av fiski.

Eitt gott hjálpartól

Hon hálovar rollatori sínum. Í níggu-tíggju ár hevur hon havt rollator, og hon heldur, at tann núverandi er hennara níggjundi.

– Summi flenna at mær og mínum rollatori, men tað leggi eg einki í, tí eg vil sleppa út at ganga hvønn dag. Tey hava boðið mær ein

el-drivnan koyristól, men eg havi sagt nei takk, tí so fekk eg onga motión.

Gurli heldur tað vera lægið, at tað verður skemtað við rollatorum. Tað er eingin skomm at vera illa gongd, og rollatorurin er eitt ótrúliga gott hjálpartól.

– Hevði eg ikki havt mín rollator, slapp eg ongan veg og sat bara inni einsamøll.

Hon er so bundin av sínum rollatori, at tá ið børnini koma eftir henni í bili, hevur hon altíð rollatorin við. Hon brúkar hann eisini inni.

Maður hennara, Jógvan Clementsen, doyði í fjør. Ta seinastu tíðina lá hann á Lágargarði, og hon fór hvønn einasta dag út at vitja hann. Tær brkkurnar vóru strævnar, men tað gekk.

Mánadagin hevði borgarstjórin í Havn móttøku fyri Robin Clementsen, sum rann ta longu leiðina suður til Gibraltar.

Til ta móttøkuna var Gurli við, tí hon er mamma Robin, og hon er errin av bragdinum hjá soninum. Borgarstjórin var blíður, gav Robin stórt blómutyssi, ið sonurin læt mammuna fáa.

Tá komu tey við bili eftir tær?

– Nei, eg vildi heldur ganga.

Koyrid landrovara

Gurli flutti saman við manninum til Føroya í 1964, og tey fingur seks børn. Við so nógvum børnum var ikki hugsingur um at fara út at arbeiða.

Maðurin arbeiðdi í Mjørkadali, og tað hendi meira enn so, at familjan var har uppi og vitjaði. Har var deiligt, sigur Gurli.

Av tí at maðurin skuldi á fjøllini fyri at koma til arbeiðis, keypti hann sær ein landrovara, sum Gurli dámdi væl at koyra. Bilurin var tó nokkso tungur at venda.

Oyggjarvegurin var ikki altíð tespiligur.

– Eg minnst eina ferðina, eg fór við børnum niðan, og tá ið vit vóru komin beint áðrenn Norðradalsskarð, lyfti vindurin bilin upp, men hann kom aftur niður á hjólini. Børnini skríggjaðu, men eg koyrði víðari, og vit komu vegin fram.

Tað er alt farin tíð. Gurli er einsamøll heima, og tað gongur væl. Sjónvarpið er á veggnum í køkinum, og har situr hon manga lötuna. Onkur hevur nevnt við hana at fáa sær teldu.

– Nei, eg havi ikki brúk fyri nakrari teldu, sigur Gurli.